

ГНЕЗДОТО НА СТЪРЧИОПАШКИТЕ

Н
е
д
е
л
н
о
у
чилище за деца при храм "Св. пророк Илия" 27.09.2015 г.

Живееше в пустинята изстрадал човек на име Хато. Той заживял там, тъй като претърпял много злини от лоши хора и искал да избяга от лошия свят на хората. Започнал всеки ден да отправя молитви към Бог. Поради страданията, които претърпял от зли човешки постъпки към него той беше решил, че е време по-скоро да настъпи края на света и дойде Страшния съд, когато всеки ще отговаря за делата си пред Бога.*

Той обичаше да се моли в близост до една върба, единственото растение в пустинното място, където той живеел. Там една двойка Стърчиопашки решили да свият гнездо, но поради силния вятър, който често извивал клоните на върбата, те се принудили да търсят друго място да свият гнездо. По време на своите молитви Хато издигал ръцете си нагоре, а ръцете и лицето му били почернели от слънцето, приличали на клони на изсушено дърво. И бедните птички, които търсеха удобно място за своето гнездо, помислиха отшелника за друга стара върба и една от тях бързо прилетя и кацна на издигнатата ръка на отшелника. След малко стърчиопашките отлетяха нейде и почнаха на носят сламки и листа, докато най-после с големи усилия успяха да поставят основите на гнездото между пръстите на стария отшелник. Бедният човек! Той не можеше да мръдне, защото, за да умилостиви Бога, бе дал обет да се моли неподвижен от пукване на зората (от изгрев) до мрак (залез слънце).

Някакво чудо беше станало и с Хато. Този суров и див човек, който до този ден гонеше от пещерата дори и малките невинни деца..., сега се боеше да направи и най-малко движение, да не би да изплаши малките птички. Свиването на птичето гнездо на ръцете му беше изтълкувано от него като знак, изпратен от Бога, че ако той продължи да се моли с вдигнати към небето ръце, докато птичките измътят малките си, то Бог ще чуе молбата му.

Една нощ пустинникът, тъй както си спеше - седнал и с издигнати ръце - беше събуден от напористо цвъртене: над главата му звучеше истински птичи концерт. Хато разбра, че птиченцата се бяха излюпили, с което обетът му свършваше, но реши да изчака - така с вдигнати ръце, до ръзсъмване, когато без друго щеше да дойде края на света. Сутринта двете стърчиопашки излетяха от гнездото да търсят мушици за малките и Хато остана сам с тях. Хато притвори очи, като че ли обмисляше нещо трескаво, след това вдигна глава към небето, и каза:

- Господи, когато слезеш и настъпи краят на този зъл свят, пощади тези невинни създания... и майка им, за да може да ги изхрани и отгледа!

От този ден отшелникът вече не нагрубяваше селяните, които му донасяха храна и веднъж дори смутено им благодари.

Любовта му към малките новоизлюпени птичета нарасна толкова, че той започна да се разкайва за неразумната си молитва Бог да сложи край на света. Веднъж дори ги спасил от хищник, който искал да ги изяде. И най-после разбрал, че и Бог държи в десницата си земята и целият свят, както Хато държи тези пиленца и майка им.

Любовта към птичетата го пробудила и любовта му към хората, той забравил вече за сторените му злини и започнал да се моли:

Господи Боже! Смили се над всички хора и над техните слабости, имай милост над всички бедни и нещастни човеци и над всичко живо на земята.

И за пръв път от десетки години насам блажена усмивка грейна като слънце върху измършавялото и старо лице на стареца...

*Текстът е със съкращения и е адаптиран спрямо възрастта на децата от Неделно училище при храм "Св. пророк Илия".